

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobkyně **N. B.**, zastoupeného Ing. Václavem Sarajem, daňovým poradcem, se sídlem Nerudova 18, 571 01 Moravská Třebová, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 5. 2011, č.j. 5818/11-1102-702767,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou ze dne 20.5.2011 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, č.j. 5818/11-1102-702767, ze dne 9.5.2011, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Boskovicích, č.j. 60611/10/284921700746, ze dne 16.11.2010 – dodatečnému platebnímu výměru, jímž byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 7 494,- Kč a sděleno penále ve výši 1 498,- Kč.

[2] Žalobkyně v daňovém přiznání k dani z příjmů vykázala příjmy dle § 6 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů) a dále polovinu společného základu daně manželů dle § 13a zákona o daních z příjmů. Dne 2.12.2009 byla Finančním úřadem v Boskovicích (dále jen správce daně) provedena u manžela žalobkyně P. B. daňová kontrola, na základě které se zvýšil jeho základ

daně, uvedený v daňovém přiznání pro zdaňovací období roku 2006. Protože žalobkyně společně s manželem využila společného zdanění manželů dle § 13a zákona o daních z příjmů, zvýšil se i základ daně žalobkyně. Žalobu podala žalobkyně spolu se svým manželem P. B. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29.8. 2012, č.j. 30 Af 90/2011-30, byla žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného, č.j. 5818/11-1102-702767, ze dne 9.5.2011 vyloučena k samostatnému řízení.

II. Obsah žaloby

[3] Jedinou žalobní námitkou žalobkyně je neoprávněné zvýšení základu daně jejího manžela, v důsledku kterého došlo ke zvýšení i jejího základu daně na základě využití společného zdanění manželů dle § 13a zákona o daních z příjmů. S odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 30Af 90/2011 uvádí soud ostatní námitky pouze ve stručnosti, neboť tyto námitky nebyly v žalobě uvedeny přímo žalobkyní, ale jejím manželem, avšak mají přímou souvislost s doměřením daně žalobkyni.

[4] Manžel žalobkyně nesouhlasí s doměřením daně na základě neuznání odpisu sedací soupravy v celkové výši 12 185,- Kč s odůvodněním správce daně, že se sedací souprava nacházela v době místního šetření dne 30.3.2010 v obývacím pokoji rodinného domu v Drnovicích. Správce daně porušil ust. § 31 odst. 2 a 4 z. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní a poplatků), neboť nedbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tomto dále vázán pouze návrhy daňového subjektu. Žalovaný pochybil, neboť neprovedl výslech žalobkyně k předmětným skutečnostem.

[5] Dalším žalobním bodem je neuznání daňového odpisu skladu v celkové výši 19 013,- Kč a neuznání daňového odpisu plynového topení v celkové výši 3.945,- Kč. Manžel žalobkyně nesouhlasí s odůvodněním správce daně, že se jednalo o technické zhodnocení nemovitosti, ke které byl v podnájemním vztahu. Proto dle názoru žalovaného v souladu s ust. § 28 odst. 3 zák.č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů), nejsou tyto daňové odpisy daňovým výdajem. Správce daně porušil ust. § 31 odst. 1 a 3 zákona o správě daní a poplatků.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že důvodem dodatečného vyměření daně žalobkyni bylo, že žalobkyně za posuzované zdaňovací období využila společně s manželem výpočet daně ze společného základu daně manželů dle ust. § 13a zákona o daních z příjmů. Jakákoli změna dílčího základu daně dle ust. § 6 až § 10 zákona o daních z příjmů u jednoho z manželů se promítne do základu daně manželů a ovlivní tak výši daňové povinnosti i druhého manžela.

[7] U manžela žalobkyně došlo ke kontrolnímu nálezu v rámci dílčího základu daně při daňové kontrole zahájené dne 2.12.2009. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobkyní projednána dne 15.11.2010. Manžel žalobkyně nezprostil pracovníky správce daně mlčenlivosti dle ust. § 24 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, proto žalovaný stejně jako správce daně nemohl žalobkyni seznámit s konkrétními skutečnostmi, zjištěnými při daňové kontrole u jejího manžela.

[8] Podle žalovaného byla daňová povinnost stanovena dokazováním, přičemž žalovaný v odvolacím řízení postupoval v souladu s ust. § 114 a násl. zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného tedy napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] K žalobní námitce neoprávněnosti zvýšení základu daně soud uvádí následující. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně využila s manželem společného zdanění manželů ve smyslu ust. § 13a zákona o daních z příjmů, má tento způsob výpočtu daňové povinnosti za následek, že jakékoli zvýšení dílčího základu daně ve smyslu § 6 a § 10 tohoto zákona u jednoho z manželů se promítne do společného základu daně manželů a tím ovlivní výši daňové povinnosti i druhého manžela.

[11] Správce daně zahájil dne 2.12.2009 daňovou kontrolu u manžela žalobkyně, při které došlo ke zjištění skutečností, které zvýšily základ daně manžela žalobkyně pro zdaňovací období roku 2006. Postup správce daně, kterým došlo k následnému dodatečnému vyměření daně žalobkyni, soud neshledal v rozporu se zákonem, neboť tímto postupem správce daně zcela naplnil dikci ust. § 13a v návaznosti na ust. § 6 a § 10 zákona o daních z příjmů.

[12] V návaznosti na výše uvedené je však nutné, aby se soud zabýval otázkou, zda doměření daně manželovi žalobkyně bylo správcem daně provedeno v souladu se zákonem. V případě, že by základ daně manželovi žalobkyně byl správcem daně určen v rozporu se zákonem, nemohl by správce daně doměřit daň ani žalobkyni. V tomto ohledu je tedy nutné, aby se soud vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě manželem žalobkyně. Soudem budou tyto námitky vypořádány pouze ve stručnosti. Ve zbytku pak soud plně odkazuje na jejich vypořádání, provedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 9.10.2012, č.j. 30 Af 90/2011 – 35.

[13] K žalobní námitce **neuznání odpisu sedací soupravy ve výši 12 185,- Kč uvádí soud následující.** Ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů stanoví, že za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat výdaje na osobní potřebu poplatníka. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jelikož výše zmíněná námitka směřuje do skutkového stavu, musí při rozhodování o této námitce soud zohlednit skutkový stav, tak jak je zachycen ve spisovém materiálu. V protokolu o ústním jednání, konaném dne 30.3.2010, č.j. 21832/10/284930710308, žalobce uvedl, že se sedací souprava nachází v obývacím pokoji jeho rodinného domu v D. a že se v tomto domě nacházela i v průběhu let 2004 a 2007. Z tohoto důvodu je soud toho názoru, že sám žalobce tímto potvrdil závěry správce daně, že se jedná o výdaj na osobní potřebu žalobce a nelze jej tedy v intencích ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů uznat

jako způsobilý daňového odpisu. Na této skutečnosti nic nemění ani účelové tvrzení žalobce, že obývacím pokojem jsou myšleny všechny místnosti jeho rodinného domu a tedy i místnost v prvním poschodí, kde byla sedací souprava při místním šetření nalezena a tyto místnosti slouží jako skladovací prostory pro žalobcovu provozovnu v Drnovicích., případně tvrzení žalobce, že nevěnoval otázkám správce daně při místním šetření pozornost, neboť žalobce byl řádně poučen o průběhu daňové kontroly a o svých právech, což stvrdil podpisem výše uvedeného protokolu, který je součástí spisového materiálu.

[14] Ohledně žalobcova tvrzení, že se na daňové řízení uplatní **zásada vyšetřovací**, soud uvádí, že dle ust. § 16 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně povinnost předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Z výše uvedeného je zřejmé, že se tato zásada v daňovém řízení neuplatní a naopak daňový subjekt je povinen tvrdit a tvrzené skutečnosti prokazovat. Obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, ve kterém je vysloven názor, že daňové řízení a dokazování v něm není založeno na zásadě vyšetřovací. Podle názoru soudu měl správce daně dostatek důkazních prostředků shromážděných v průběhu místního šetření, aby mohl realizovat svoji správní úvahu v intencích zákona. Ze spisu vyplývá, že dne 27.8.2010 byl daňový subjekt seznámen s výsledky daňové kontroly a daňový subjekt již neučinil návrh na provedení dalších důkazních prostředků. Manžel žalobkyně neunesl na něm spočívající důkazní břemeno jak ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zák. o daních z příjmů, tak ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu.

[15] K žalobní námitce **neuznání daňového odpisu skladu v celkové výši 19 013,- Kč** soud uvádí následující. Podle ust. § 28 odst. 3 zákona o daních z příjmů technické zhodnocení pronajatého hmotného majetku a jiný majetek uvedený v ust. § 26 odst. 3 písm. c), jsou-li hrazené nájemcem, může na základě písemné smlouvy odpisovat nájemce, pokud není vstupní cena u vlastníka hmotného majetku zvýšena o tyto výdaje; přitom je zařídí do odpisové skupiny, ve které je zaříděn pronajatý hmotný majetek a odpisuje podle tohoto zákona. Při odpisování technického zhodnocení postupuje nájemce způsobem stanoveným pro hmotný majetek a zařídí technické zhodnocení do odpisové skupiny, ve které je zaříděn pronajatý hmotný majetek. Z výše uvedeného ustanovení zákona vyplývá, že tyto odpisy může realizovat pouze nájemce a nikoli podnájemce. Podnájemní vztah byl osvědčen na základě podnájemní smlouvy. Soudu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.4.2009, č.j. 9 Afs 83/2008 – 82, dle kterého je v případě sub-leasingu oprávněn tvořit rezervu i osoba, která má předmět leasingu v podnájmu (sub-leasingu), nicméně tento rozsudek odpovídá právní úpravě zákona o daních z příjmů, kde je výslovně sub-leasingová, tedy podnájemní smlouva považována za smlouvu nájemní a podnájemce za nájemce. Konstrukce uvedeného rozsudku se proto na souzenou věc nemůže pro absenci výslovné právní úpravy použít.

[16] K žalobní námitce **neuznání daňového odpisu plynového topení v celkové výši 3.793,- Kč** soud plně odkazuje na argumentaci obsaženou v předchozím žalobním bodě.

[17] K námitce manžela žalobce, že žalovaný pominul skutečnost, že žalobkyně a P. B. jsou manželé, nemají oddělené vlastnictví movitých a nemovitých věcí, a to ani nabytých při podnikatelské činnosti, ba naopak hospodaří v tzv. společném jmění manželů, z čehož má vyplývat, že v daňovém řízení měla být vyslechnuta, a to i případně jako svědek, žalobkyně, jakožto spoluvlastník uváděného dlouhodobého majetku – sedačky a která by měla potvrdit, že v rozhodném období sloužila sedačka k podnikání a od konce měsíce března 2009 byla

uskladněna v „obýváku“, tj. skladovací místnosti domu, kde bydlí, neboť i ona má právo spolurozhodovat, jak bude s jejím majetkem nakládáno a jak bude využíván pro podnikatelskou činnost, resp. jakým způsobem a jakými prostředky budou dosahovány příjmy z podnikání a tím i zisku, soud uvádí následující. Především je nutno zdůraznit, že uvedenou žalobní námitku uplatnil pouze žalobce P. B. (viz žalobní formulace „Žalobce tvrdí, ...“) a nešlo tedy o námitku žalobkyně, která pouze namítala (jak je uvedeno v odst. 3 tohoto rozsudku), že v důsledku neoprávněného zvýšení základu daně jejího manžela došlo na základě využití společného zdanění manželů podle ust. § 13a zákona o daních z příjmů ke zvýšení jejího základu daně. Soud tedy nebyl oprávněn nad rámec žalobkyní uplatněného žalobního bodu například zkoumat otázku unesení důkazního břemene ze strany žalobkyně v samostatném daňovém řízení, které bylo vůči ní vedeno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2011, č.j. 7 Afs 79/2011, podle něhož jsou daňová řízení, spočívající v dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob v případě uplatnění institutu společného zdanění mezi manžely samostatná). Soud však nedospěl k závěru, že by došlo k neoprávněného neuznání odpisu sedací soupravy ve výši 12 185,- Kč (jak je uvedeno shora a v rozsudku zdejšího soudu ze dne 9.10.2012, č.j. 30 Af 90/2011- 35). Pan P. B., manžel žalobkyně, v samostatném daňovém řízení, týkajícím se jeho daňové povinnosti na stejné dani za stejné zdaňovací období, nenavrhoval v rámci řízení před správcem prvního stupně jako důkazní prostředek výslech odběratelů či manželky ve vztahu k odpisu sedací soupravy, pouze v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru namítal, že správce daně prvního stupně mohl případně vyslechnout jako svědky některého z jeho odběratelů či jeho manželku; k přímému návrhu konkrétních svědků v rámci odvolacího řízení před žalovaným však nedošlo, a to ani v případě odvolacího řízení žalobkyně (pan P. B. i žalobkyně namítali v rámci odvolání proti dodatečným platebním výměrům shodné skutečnosti). Manžel žalobkyně v protokolu o ústním jednání ze dne 30.3.2010, č.j. 21832/10/284930710308, uvedl, že se sedací souprava nachází v Drnovicích č. 271 v místě sídla firmy a má se jednat o vybavení kanceláře. V rámci téhož jednání se pracovník správce daně s manželem žalobkyně přesunul do nezkolaudované dílny v Drnovicích č. 271, přičemž bylo zjištěno, že sedací souprava se v dílně nenachází, manžel žalobkyně uvedl, že tato je umístěna v obývacím pokoji rodinného domu v D. č. 271, kde se nacházela i v letech 2006 a 2007, a to proto, že z důvodu svých rozměrů se nevešla do kanceláře. Na základě vyjádření manžela žalobkyně, že předmětná sedačka se v rozhodném zdaňovacím období nacházela v obývacím pokoji rodinného domu v D. č. 271 a nikoliv v nezkolaudované dílně, neboť tam se z důvodu svého rozměru nevešla, správce daně učinil závěr, že se jedná o majetek, který manžel žalobkyně využíval pro osobní potřebu a posoudil uplatněný odpis sedačky jako náklad na osobní potřebu, který nelze podle ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů uznat jako daňově účinný výdaj – náklad. S tímto názorem, který převzal i žalovaný, se Krajský soud v Brně ztotožňuje a zdůrazňuje, že daňové řízení a dokazování není založeno na zásadě vyšetřovací. Manžel žalobkyně ani žalobkyně samotná neučinili návrh na provedení dalších důkazních prostředků k prokázání oprávněnosti odpisu sedací soupravy a žádný konkrétní návrh nebyl v tomto směru učiněn ani v rámci odvolání manžela žalobkyně či žalobkyně samotné.

[18] Nad rámec shora uvedeného soud poznamenává, že došlo ke vzniku procesní vady, neboť správce daně neumožnil žalobkyni seznámit se s kontrolními zjištěními, které se týkaly daňového řízení jejího manžela, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. K existenci takové vady však může soud přihlédnout pouze za předpokladu, že by se jednalo o vadu takového charakteru a takové míry závažnosti, která by bránila přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů. Tak tomu však v projednávané věci není, neboť sama žalobkyně uplatnila pouze jedinou žalobní námitku,

spočívající v námitce neoprávněného zvýšení základu daně jejího manžela, v jehož důsledku mělo dojít ke zvýšení jejího základu daně při postupu ve smyslu ust. § 13a zákona o daních z příjmů. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je postaveno na správném základě, že způsob výpočtu daňové povinnosti žalobkyně v projednávané věci má za následek, že jakákoliv změna dílčího základu daně u jednoho z manželů se bezprostředně promítne do společného základu daně manželů a tím ovlivní výši daňové povinnosti i druhého z manželů; jelikož došlo ke zvýšení základu daně manžela žalobkyně musela z pohledu zákona o daních z příjmů ovlivnit změna základu daně manžela žalobkyně i základ daně samotné žalobkyně, což je zřejmé z ust. § 13a zákona o daních z příjmů, které upravuje výpočet daně ze společného základu daně manželů, z něhož zejména vyplývá, že společným základem daně se pro účely tohoto zákona rozumí součet dílčích základů daně podle §§ 6 – 10 u obou manželů. Žalobkyně i její manžel byli v rámci samostatných daňových řízení zastupováni týmž zástupcem, projednání výsledku daňové kontroly (dne 27.8. a následně i 15.11.2010) proběhlo jak u žalobkyně, tak u jejího manžela též den – u manžela žalobkyně časově přednostně a zprávy o výsledku daňové kontroly u obou zmiňovaných daňových subjektů byly rovněž podepsány též den.

[19] Ze shora uvedeného vyplývá, že námitku žalobkyně, týkající se neoprávněného zvýšení základu daně jejího manžela, v důsledku čehož došlo i ke zvýšení jejího základu daně z příjmů za předmětné zdaňovací období nepovažuje soud za důvodnou, proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Shrnutí a náklady řízení

[20] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci byla žalobkyně neúspěšná (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), proto by bylo možno uvažovat o přiznání náhrady nákladů řízení žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 9.10.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu